Nr. 47. 1929.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 23 listopada 1929 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Obwieszczenia urzędowe.

STATUT MIEJSCOWY

w sprawie uregulowania czynnej służby przymusowej straży pożarnej w gminie Wełnowiec.

Na podstawie § 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3-go lipca 1891 r. i na mocy rozporządzenia policyjnego z dnia 4-go września 1906 r. o uregulowaniu pożarnictwa, wydaje się na podstawie uchwały Rady Gminnej z dnia 29-go maja 1929 r. dla gminy Wełnowiec następujący statut miejscowy.

§ 1.

Do udzielenia czynnej pomocy przy wybuchu pożaru w obwodzie gminy Wełnowiec są zobowiązani wszyscy do fizycznej pracy zdolni mieszkańcy płci męskiej, w wieku od 18—60 roku życia.

Wykonywanie czynności przez osobę drugą jest niedopuszczalne.

§ 2.

Wolni od obowiązku gaszenia ognia i cwiczenia są:

1) Wszyscy w służbie będący (bezpośredni i pośredni) urzędnicy, a szczególnie wszyscy urzędnicy państwowi i komunalni, duchowni, nauczyciele, słudzy kościelni, również adwokaci, lekarze i aptekarze,

2) maszyniści, dozorcy maszyn oraz cały personel nadzorczy i stróże w zakładach fabrycznych i przy budowlach, taksamo wszyscy na kopalniach pod powierzchnią zatrudnieni robotnicy w czasie ich zatrudnienia pod powierzchnią ziemi i takie osoby, które są zatrudnione w zawodzie żeglarskim,

3) przy kolejach głównych i bocznych, wszyscy urzędnicy policji kolejowej bez względu na rodzaj ich stosunku przyjęcia, oraz pełniący służbę na dworcach maszyniści i palacze parowozów, jak również zatrudnieni dozorcy maszyn i osoby służące przy kolei żelaznej,

4) przy tramwajach, wszyscy urzędnicy policji kolejowej, również zatrudnieni stali robotnicy w służbie straży, w służbie prowadzenia tramwajów, kolejki i okrętów, zatrudnieni mechanicy oraz dozorcy maszyn w warsztatach jak również przy elektrycznych zakładach kolejowych,

5) w ogólnej administracji budowlanej:
personel osady na bagrach okrętowych, na parowcach przy szybach dla nurków, na łodziach motorowych, na promach, na mniejszych łodziach okrętowych, dalej personel przy obsługiwaniu sluzów, maszyn do dźwigania ciężarów, mostów, tam, kranów, przychylń węglowych, latarń morskich, świetlnych i elektrycznych centrali. Mechanicy i dozorcy maszyn, kotłów parowych i zakładów ogrzewalnych, personel dozorujący placów, budowli i przystani (mistrz zakładu, dozorca, stróż), personel obsługiwania sikawek, zabezpieczenia

placów budowlanych i osoby, którym podlega nadzór i dozór budowli i innych państwowych administracji,

6) obowiązani do gaszenia ognia, którzy udowodnią świadectwem lekarskiem niezdolności do służby gaszenia pożaru lub według uznania władzy gminnej, nawet bez lekarskiego świadectwa okażą się nieodpowiedni do gaszenia ognia (niewidomi, kulawi, kaleki i t. d.). Obarczeni wadliwościami na ciele, którzy nie są w stanie wypełniać służby technicznej przy pożarze i na miejscu pożaru nie są wolni od wykonywania zwyczajnej roboty przed miejscem pożaru jak np. sprzątanie, odgradzanie, obsługiwanie sikawek i napełnianie wozów wodą.

7) osoby, które należały jako czynni członkowie conajmniej 15 lat bez przerwy do miejscowej ochotniczej straży pożarnej uznanej przez Starostę,

8) osoby, które zapłacą do kasy gminnej jednorazową opłatę w wysokości 100,— złotych lub roczną składkę w wysokości 15,— zł.

Opłaty mogą być tylko zużyte na rzecz straży pożarnej.

9) Osoby, które należą do uznanej przez władze ochotniczej miejscowej straży pożarnej, pełniący służbę jako płatni członkowie pod Nr. 8 wyszczególnionej składki rocznej, opłacający conajmniej 15,— zł. rocznie jako składkę do stowarzyszenia straży pożarnej wzgl. kolumny sanitarnej.

Nie wolno przyjmować do stowarzyszenia i służby pożarnej takich osób, które nie posiadają obywatelskich praw honorowych, albo są pod dozorem policyjnym.

§ 3.

Służbę gaszenia ognia wykonywuje istniejąca albo później w tym celu założona, wojskowo zorganizowana i policyjnie uznana straż ogniowa i wszyscy zobowiązani do gaszenia ognia, którzy nie należą do stowarzyszenia straży pożarnej.

§ 4.

Spis w miejscowości zobowiązanych do służby gaszenia ognia prowadzi Urząd gminny i corocznie od 15—30 grudnia spis ten jest wyłożony do publicznego wglądu po wydaniu ogłoszenia według miejscowego zwyczaju.

Osobom zapisanym w spisie przysługują środki prawne przeciw pociągnięciu ich do czynnej służby gaszenia pożaru.

§ 5.

Wojskowo zorganizowane i policyjnie uznane straże pożarne regulują służbę według statutów i służbowych wskazówek, stosownie do § 25 rozporządzenia policyjnego nadprezydenta prowincji śląskiej z dnia 4. IX. 1906 r.

§ 6.

O ile techniczna służba przy przyrządach ratunkowych i gaszeniu ognia przez straże wymienione w § 5 nie jest zapewniona, natenczas wyznacza się i wykształca odpowiedni personel i kierownika zobowiązanych do gaszenia pożaru służby straży pożarnej w dostarczającej liczbie na przeciąg czasu conajmniej dwóch lat.

Pozostającą ilość zobowiązanych do gaszenia dzieli się na oddziały i do każdego oddziału przydziela się kierownika i jego zastępcę.

Obowiązki czynności poszczególnych oddziałów ustanawia się naprzód osobną ordynacją służbową i podaje się takową do wiadomości zobowiązanym do gaszenia ognia według miejscowego zwyczaju.

§ 7.

Dla wszystkich oddziałów włącznie specjalnie wzkształconych, zobowiązanych do gaszenia ognia, należy prowadzić listę i utrzymywać ją w porządku.

Na podstawie powyższych list powinni stwierdzić kierownicy oddziałów wszystkich zobowiązanych, obecnie przy pożarach, ćwiczeniach lub próbach gaszenia.

Nieobecnych zobowiązanych należy podać naczelnikowi gminy, który poda ich do miejscowej policji w celu ukarania grzywną lub odpowiednią karą więzienną, jeżeli w przeciągu 3-ch dni nie podadzą ważnych powodów na mocy których udowodnią, że nie byli w stanie stanąć do obowiązków straży pożarnej.

§ 8.

Kierownicy, a szczególnie wykształceni do gaszenia ognia przy przyrządach ratunkowych są zobowiązani do noszenia przepisanych urzędowych odznak na mundurach lub opasek na rękach, które zaopatrzone być muszą w nazwę miejscowości wzgl. bieżący numer.

§ 9.

Wszyscy w miejscu zamieszkali, posiadający zaprzęgi są zobowiązani za odpowiednią zapłatą do dostawienia przy pożarach, ćwiczeniach i próbach niezbędnie potrzebnych koni do przyrządów ratunkowych i przyrządów do gaszenia, również i do wozów z wodą i do wozów dla oddziałów strażaków według zarządzenia naczelnika gminy, o ile nie są zwolnieni na mocy specjalnego rozporządzenia.

Końmi należy zawieźć wozy, przyrządy itd. na

miejsce pożaru lub na plac ćwiczeń i sprowadzić z powrotem. Wykluczone są konie służbowe urzędników cywilnych i wojskowych, konie pocztowe oraz konie służące do zawodu lekarskiego lekarzy i dla księży.

Wysokość odszkodowania ustala władza miejscowa według odpowiednich stawek. Zobowiązani do dostawienia zaprzęgów mogą również obce zaprzęgi wynająć i zastąpić nimi swoje zaprzęgi. Są jednakowoż osobiście odpowiedzialni za niedostateczne obsługiwanie zaprzęgów innych właścicieli koni. Jeżeli niema w gminie specjalnych wozów do wody i dla Oddziałów strażaków, muszą właściciele zaprzęgów odpowiednie wozy dostawić

§ 10.

Do zestawienia listy zobowiązanych do dostawienia zaprzęgów stosuje się odpowiednie przepisy wedle § 4 niniejszego miejscowego statutu.

§ 11.

W razie dostarczenia zaprzęgów przez gminę unieważnia się §§ 9 i 10 niniejszego statutu miejscowego.

§ 12.

Każdy, który zauważy wybuch pożaru, jest zobowiązany do zameldowania pożaru, wzywając publicznej pomocy do stłumienia pożaru.

Zawiadomienie o ćwiczeniach i próbach z przyrządami zgłasza się publicznie albo przez alarmowanie.

Alarmować należy w ten sposób, ażeby wszyscy w czasie alarmu w miejscu obecni w służbie, a podlegający obowiązkowi gaszenia w możliwie krótkim czasie, najpóźniej w 10-ciu minutach otrzymali wiadomość o wybuchu pożaru.

Zawiadomienie o wybuchu pożaru odbywa się zwykle przez alarmowanie (alarm pożarny), którego dotyczą niżej wymienione przepisy.

Sąsiednie miejscowości neleży w razie potrzeby zawiadomić o wybuchu pożaru drogą telefoniczną (telegraficznie) lub też w razie niemożności powyższego przez wysłanie osobnego gońca.

§ 13.

Kierownicy, oddziały strażaków i zaprzęgi powinny stawić się punktualnie do ćwiczeń i prób z przyrządami, zaś na alarm ćwiczebny muszą stawić się bezzwłocznie. Rozkazów kierownika ćwiczeń lub prób z przyrządami należy słuchać. Bez pozwolenia kierownika ćwiczeń nie wolno nikomu opuszczać placu ćwiczeń.

§ 14.

Przy odgłosie alarmu pożarnego powinny się dyżurujące osoby, a podlegające obowiązkowi gaszenia, jak i zaprzęgi, o ile są pewni, że ich własnym budynkom nie grozi niebezpieczeństwo, stawić się jaknajrychlej na podane im przez regulamin służbowy miejsca zborne i zgłosić się u prowadzących oddziału, których zarządzenia spełniać muszą.

Ani oddziałom strażaków, ani też zaprzęgom nie wolno bez zezwolenia kierownika akcji gaszenia pożaru opuszczać wyznaczone im miejsce.

Kierownikiem akcji gaszenia jak również administracji tej jest Naczelnik Urzędu Okręgowego lub jego prawny zastępca. Do czasu zjawienia się Naczelnika Urzędu Okręgowego lub jego zastępcy obejmuje kierownictwo Naczelnik gminy.

Techniczne kierownictwo zwalczania ognia wykonuje kierownik przez policję uznanej straży pożarnej za zgodą Naczelnika Urzędu Okręgowego. Po myśli rozporządzenia Prezydenta Opolskiego z dnia 19-go września 1906 r. L: dz. I a 9833 (Gazety Urzędowej str. 388) w razie przybycia ogniomistrza powiatowego przechodzi kierownictwo akcji ratunkowej w jego ręce.

§ 15.

Wszystkie inne obowiązki służbowe dotyczące gaszenia pożaru są przepisane osobnemi rozporządzeniami (por. rozp. policyjne nadprezydenta prowincji śląskiej z dnia 4. IX. 1006 r. i regulaminu służbowego ochotniczej straży pożarnej.

§ 16.

Wykroczenia przeciwko przepisom tegoż statutu względnie regulaminu służbowego karane będą na podstawie § 26 rozporządzenia policyjnego z dnia 4 września 1906 r. grzywną do 60,— złotych, względnie odpowiednią karą aresztu, o ile w myśl istniejących przepisów karnych wzgl. innych przepisów prawnych nie podpadną wyższemu wymiarowi kary.

§ 17.

Powyższy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wygotowano na podstawie uchwały Rady gminnej z dnia dzisiejszego.

Wełnowiec, dnia 29-go maja 1929 r.

Uarząd Gminy.

(—) Broll — Naczelnik gminy.
(pieczęć)
(—) Szymański — Ławnik gminny.

Niniejszy statut miejscowy zatwierdza się na podstawie §-u 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r.

Katowice, dnia 14 października 1929 r.

Wydział Powiatowy:

(pieczęć) (—) Dr. Seidler.

L. Sm. 1022/2/29.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

(Ciąg dalszy)

Przykład drugi:

Osoba A oddaje na własność osobie B nieruchomość wartości 100.000 zł. Nabywca (B) jest obowiązany na rzecz zbywcy (A): do wypłacenia 20.000 zł. oraz do świadczeń perjodycznych na czas życia zbywcy, których wartość, obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, wynosi 50.000 zł.; nadto B jest obowiązany do wypłacenia osobom trzecim (C, D, E) łącznej kwoty 40.000 zł.

Należy uiścić (niezależnie od podatków od darowizn, które należą się od ustanowienia świadczeń na rzecz (C, D, E) opłatę stemplową w myśl rozdziału dziesiątego, a mianowicie od kwoty 70.000 zł., wynikającej z zesumowania kwot 20.000 zł. i 50.000 zł. z których pierwsza wyraża świadczenie „ad a)", druga wartość świadczeń „ad c). Gdy bowiem kwota, wynikająca z zesumowania świadczenia „ad a" (wynoszącego 20.000 złotych) i wartości świadczeń na rzecz osób trzecich, wynoszącej 40.000 zł. równa się 60.000 zł. przeto po potrąceniu tej sumy od wartości całe nieruchomości t. j. od 100.000 zł. otrzymujemy 40.000 zł. jako wartość brutto „części nieruchomości", stanowiącej przedmiot fikcyjnej umowy „drugiej". Gdy zaś wartość świadczeń „ad c" t. j. kwota 50.000 zł. jest **wyższa** od wartości brutto przedmiotu umowy „drugiej', przeto w myśl zasady, podanej wyżej w dziale II 1), pod nagłówkiem „Ad b) i c)", opłata stemplowa w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. należy się (nietylko od fikcyjnej umowy „pierwszej") lecz również od fikcyjnej umowy „drugiej".

Od fikcyjnej umowy „trzeciej" nie należy się żadna danina publiczna, a mianowicie z przyczyn, podanych wyżej w przykładzie pierwszym.

III. Przejęcie długów i ciężarów.

Jeżeli nabywca (B) przejmuje długi i ciężary, które istniały przed zawarciem umowy, będącej przedmiotem niniejszej wykładni i zarazem jest obowiązany do świadczeń na rzecz zbywcy, wymienionej wyżej w dziale II (punkcie 1) pod a), b), c), tudzież do świadczeń na rzecz osób trzecich, to może zajść kolizja między dwoma przepisami prawnemi: Z jednej strony art. 7 (ustęp drugi) u. o. s., głosi, że kwotę przejętych długów i ciężarów zalicza się do „świadczeń wzajemnych", a wartość rzeczy, mająca służyć za podstawę wymiaru opłaty stemplowej, nie może być przyjęta w sumie niższej niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemnych; z drugiej strony w myśl przepisów o opodatkowaniu darowizn podstawę wymiaru stanowi **czysta** wartość przedmiotu darowizny, a celem jej obliczenia należy od wartości brutto potrącić między innemi przejęte długi i ciężary.

Celem usunięcia tej kolizji należy ustalić proporcjonalną część długów i ciężarów, która ma być wliczona do podstawy wymiaru opłaty stemplowej, a mianowicie ułożyć proporcję według następującego schematu:

X : dłc = st. : wbr.

W tej proporcji znak „dłc" oznacza długi i ciężary; „st" — kwotę, któraby stanowiła podstawę wymiaru opłaty stemplowej, gdyby długi i ciężary nie istniały: „wbr" — wartość brutto nieruchomości. Wynik proporcji dolicza się do kwoty, umieszczonej w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „st"; suma w ten sposób ustalona stanowi ostateczną podstawę wymiaru opłaty stemplowej.

Celem ustalenia podstawy wymiaru **podatku od darowizn** należy potrącić od wartości brutto:

1) kwotę, wymienioną w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „st",

2) (oprócz innych pozycyj potrącalnych) **całą** kwotę, wymienioną w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „dłc".

Przykład: Wartość brutto nieruchomości wynosi 100.000 zł., świadczenia na rzecz zbywcy: ad a) (oznaczona suma pieniężna) 20.000 zł.; ad c) (świadczenia perjodyczne na czas życia zbywcy) 15.000 zł.; świadczenia na rzecz osób trzecich 30.000 zł.; długi 10.000 zł. Proporcja według podanego wyżej schematu jest następująca:

X : 10.000 = 20.000 : 100.000.

Wynik proporcji, wynoszący 2.000 zł., doliczamy do „st" t. j. do kwoty 20.000 zł.; suma w ten sposób ustalona t. j. kwota 22.000 zł. stanowi ostateczną podstawę wymiaru **opłaty stemplowej.**

Następnie od wartości brutto (100.000 zł.) potrącamy 75.000 zł. t. j. 20.000 („st") plus 15.000 (ad c) plus 30.000 (świadczenia na rzecz osób trzecich (plus 10.000) („dłc"). Różnica wynosząca 20.000 zł. stanowi podstawę wymiaru **podatku od darowizn.**

(Dokończenie w Nr. 48)

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9. XI. 1929 r. Nr. 75, poz. 567).

STAROSTWO KATOWICE d. 13. XI 1929 r.
L. G. 5063.

Dotyczy: Giesche Spółka Akc. Konsens na budowę zbiornika na muł ołowiany w Zakładzie elektrolitycznym w hucie Bernardi.

SPROSTOWANIE.

Niniejszem komunikuję, że w obwieszczeniu z dnia 9 listopada 1929 r. dotyczącem budowy zbiornika na muł ołowiany w Zakładzie elektrolitycznym w hucie Bernardi ogłoszonem w Gazecie Urzędowej powiatu Katowickiego z dnia 9 listopada 1929 r. Nr. 45, zamiast słów: urzędu okręgowego w Szopienicach, winno brzmieć: „urzędu okręgowego w Roździeniu" i drugie zdanie w urzędzie okręgowym w Szopienicach „w urzędzie okręgowym w Roździeniu". Ewentl. sprzeciwy wniesione do urzędu okręgowego w Szopienicach wniesione w terminie uważa się za ważne.

Starosta
w z.
(—) Richter.

OGŁOSZENIA.

Do rejestru spółdzielni 34 przy firmie BANK LUDOWY, spółdzielnia z ogr. odp. w Nowej-Wsi wpisano w dniu 11 października 1929, że uchwałą walnego zebrania członków z dnia 9 maja 1929 zmieniono § 10 statutu w ten sposób, iż odpowiedzialność członka rozciąga się do dziesięciokrotnej wysokości udziału t. j 3000 zł. — Sąd Grodzki w Katowicach.